

Vasutasok Szakszervezete Területi Képviselő Záhony

ZÁHONYI VASUTAS

XIV. évfolyam, 31 szám

2025. április 22

Ne add fel!

Vége a hosszú hétvégének, újra hétfő...vagyis kedd, de amúgy mégiscsak hétfő, hiszen a hét első munkanapja. Minden örömeivel és görcsével egyetemben. Hogy mi benne az öröm, az még évtizedek után is talány számomra, de talán az, mint az új évben: új hét, új kezdet, amikor ismét bármi lehet, és bízunk, hogy az a bármi jó dolog lesz. Mondhatnám azt is, hogy „bármikor bejöhet”, de az már plágiumgyanús, maradjunk a bármiben, az biztos. Akár még egy ünnep is befuthat, rajtunk áll, hogy megtartjuk, vagy sem.

Mint az épp csak elmúlt húsvétot, bár még vannak, akiknek ma is ünnep van. Igaz, sokaknak a hétvégén sem volt az, lelke rajta mindenkinek. Ám valahogy mégis idekívánczok, hogy volt idő, amikor még azt hittem, a világ legnagyobb dolga az ünneplés. Az, amikor számunkra fontos eseményre, vagy fontos, akár kedves emberre emlékezünk, vagy köszöntjük – ünnepeljük őt. Amikor azt a napot ünnepé tesszük, és úgy rendezzük át, hogy nem fér a szeretet a négy fal között.

Persze, az is fontos, hogy mi döntsük el, hová, kire árad a szeretetünk. Hát, ez az, amit manapság összetévesztünk az ajándékozással, és lassan mindegy lesz, mire fel kaptunk szabadnapot, mert többnyire már eszünkbe sem jut, hogy minek, kinek is az ünnepe az éppen aktuális hosszú hétvége. Annak idején, amikor elértem végleges testmagasságomat, vagy még többet is, de fényképes bizonyítékaim vannak, hogy még lobogott a hajam a szélben, rá kellett jönnöm, hogy korántsem ilyen egyszerű az élet, hát még az ünneplés. Mert ahhoz először is tudni kéne, mit, vagy kit ünneplünk, és miért. No, meg hogy ajándékozás nélkül is árad-e a szeretetünk, vagy inkább a tárgyiasult világban hiszünk.

Természetesen az, hogy miben, vagy kiben higgyünk magánügy, de semmiképp sem a közre tartozik. A lényeg, hogy mindig legyen miben, kiben, főleg talán kiben hinnünk, és ne a hitetlenség hite erősödjék. Mert akkor hiába a szép ajándék, másnapra kiderülhet, hogy a szeretet mégsem ért a falakig, de akkor már késő. Még szerencse, hogy az új ajándékok is segítenek a maszatolásban.

Vasutasok Szakszervezete Területi Képviselő Záhony

Ám semmiképp ne feledkezzünk meg az ünneplős húsvéti ajándékokról. Ilyen lehet ama bizonyos sonka és kolbász, jobb helyeken még sárga túró is, meg a torma gyökere, nem beszélve a tojásokról – az sem baj, ha kapott némi szentelt vizet, meg tömjénfüstöt, már csak a misztikum kedvéért. Igaz, mindez már nem látszik a tojásokon, amit férfiember kaphat húsvét hétfőjén, ha szívesen fogadták, nem sztrájkoltak a tyúkok, és a festék sem fogyott el idő előtt. Tény, előtte versike is dukál, na meg valami kölni féle, utóbbi az egyszerűbb. Az előbbi gyakran szül elnéző mosolyt, de akár hímet is. Csak ne adjuk fel!

Mondják is, amilyen a locsolóvers, olyan az előadó, vagy fordítva, ahogy tetszik. Jutalomként érje be egy üres papírból, netán fából készült tojással. Utóbbi tartósabb, de van, akinek a papír is évekig szép marad. Talán egyszer tartalommal is megtöltik, addig gyúrjon még a cimbora, esetleg gyűjtsön másutt tojásokat. Tanulja újra a versikét, vagy inkább azt is cserélje le, a lényeg, hogy soha ne adja fel, hátha majd kiderül, mi tetszik és hogyan. Mert „Boldognak lenni annyi, mint abbahagyni áldozatnak érezni magad, és a saját sorsod szerzőjévé válni.”
(Ferenc pápa)

Mindenesetre vigyázzunk a tojásainkra, nagyon érzékeny jószágok még a régebbi évjáratok is. Íme, az enyéim, remélem tetszetős egyik másik, és talán a mennyiség is kielégítő. Igaz, nem tegnap kezdtem.

Dolhai József

Országos verseny – országos siker Záhonynak.

ZÁHONYI VASUTAS

V. évfolyam, 49. szám

2016. május 9.

Záhonyi siker „térdig érő szélben”

Nem volt kegyes az időjárás a Vasutasok Szakszervezete idei Országos Horgászversenyén. Viharos szél, eső, méteres hullámok fogadták az indulókat a Zamárdiban megrendezett derbin. A szélsőséges körülmények ellenére az ötfős záhonyi különítmény az előzetes várakozásoknak és a jó felkészülésnek megfelelően fényesen szerepelt (nem „csak szerencsénk” volt). A negyvenkét indulóból – hála Báza Lászlónak, aki mondhatni, toronymagasan verte a mezőnyt – Záhonyba került a fődíj.

A csapat többi tagja is kitett magáért. Ádám Tibor két ponttal maradt le a második helyről, eggyel a harmadikról, ebből is látszik milyen szoros volt az élmezőny. Az ötödik helyet Csobai Gyula jegyezte szintén kis különbséggel. Kátai Józsi és én kicsit hátrább végeztünk, néhány becsület keszeggel járultunk hozzá a rendezvény színvonalához. Sajnos az indulók nagy része nem volt olyan szerencsés, vagy kitartó, hogy a halfogásig eljusson, esetleg az esélytelen piros színű etetőanyagot választották, ami

egyáltalán nem volt sikeres (ajánlva KCs.-nak). Tény, hogy a viharos szél a mélyebb részekre űzte a halak legnagyobb részét.

Vasutasok Szakszervezete Területi Képviselő Záhony

HUMORSAROK

ROSSZ ÍGÉRET

- Milyen szép a telihold! Nini, egy hullócsillag! Kívánj gyorsan valamit, teljesülni fog! – áradozik a fiú.
- Nem hiszem. Te túlságosan mamlasz vagy...

FELESLEGES KÉRDÉSEK

Csendes, sötét éjszaka van, a fiú hosszas tétovázás után megszólal:

- Megölelhetlek?
- A lány hallgat. Végül a fiú már nem bírja tovább, és türelmetlenül kérdi:
- Megnémultál?
- És te? Megbénultál? – kérdezi vissza a lány...

SZEGÉNY FÉRFIAK SZEGÉNY A SORSA

- Katinka! Esik az eső, mi lenne, ha elmennénk moziba?
- Nem, nem! Moziba nem!
- Miért?
- Ezt már ismerem. A moziban sötét van. Maga majd hozzám nyomakodik, tolakodó lesz, mindenfélét megenged magának.
- De Katinka! Mit képzelsz rólam! Nem botránkoztathatom meg a mögöttünk ülőket.
- Sejtettem...még annyi pénze sincs, hogy az utolsó sorba vegyen jegyet...